

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **BOTUSEXCELENT s.r.o.**, IČO: 24829579
se sídlem Vlkova 468/17, Praha 3

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2015, čj. 24061/15/5300-22444-711307

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2015, čj. 24061/15/5300-22444-711307“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměřům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 3 (dále též „správce daně“) ze dne 29. 8. 2014, čj. 5365965/14/2003-24902-110225 (platební výměr 9/2011 a čj. 5370460/14/2003-24902-110225 (platební výměr 11/2012).
2. Platebním výměrem 9/2011 správce daně žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2011 tak, že nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty činí 65 Kč.
3. Platebním výměrem 11/2012 správce daně žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2012 tak, že vlastní daňová povinnost na dani z přidané hodnoty činí 0 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 6. 8. 2015, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebním výměrům a označené platební výměry potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě podaného odvolání je předmětem sporu neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“). Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce v průběhu zdaňovacího období měsíce září roku 2011 a listopadu roku 2012 předložil daňové doklady, jimiž deklaroval v rámci svých ekonomických činností nákup a prodej zlata, mj. z jiného a do jiného členského státu. Podle žalovaného bylo sporné, zda žalobci vznikl oprávněný nárok na odpočet DPH dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), a zda došlo ke splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH dle ustanovení § 73 odst. 1 a odst. 2 ZDPH.
6. Žalovaný uvedl, že správci daně vznikly pochybnosti o výši žalobcem nárokováného odpočtu daně, přičemž pochybnost se týkala oprávněnosti nárokováného nadměrného odpočtu daně. Žalobce byl správcem daně vyzván k prokázání, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění jeho ekonomické činnosti. Žalovaný podotknul, že prokazování nároku na odpočet je primárně záležitostí dokladovou, nárok na odpočet však nemusí být uznán v případě, že není prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je deklarováno v předložených dokladech. Žalobce byl přitom podle žalovaného v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu povinen prvostupňovému správci daně prokázat oprávněnost uplatněného nároku, přičemž tato povinnost v sobě nezahrnuje jen povinnost tento nárok doložit po formální stránce daňovými doklady, neboť tyto nejsou samy o sobě způsobilé prokázat, že ke zdanitelným plněním skutečně došlo tak, jak bylo deklarováno na těchto dokladech.
7. Ke zdaňovacímu období září 2011 žalovaný poznamenal, že žalobce správci daně předložil předmětné daňové doklady vztahující se k daným plněním a další podklady (dodací listy, objednávky).
8. Správce daně následně ve výzvě k odstranění pochybností kvalifikovaně vyjádřil své pochybnosti ohledně přijetí deklarovaného plnění, resp. žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně. Z předmětné výzvy bylo podle žalovaného zřejmé, že správci daně vznikly konkrétní a důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti žalobcem předložených záznamů a dokladů. Správce daně tak naplnil povinnost jemu stanovenou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu tak došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobce, který byl povinen pro uplatněný nárok na odpočet daně prokázat pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k daným obchodním případům, a to jinými důkazními prostředky než dosud předloženými. Žalobce se však podle žalovaného v rámci své odpovědi na výzvu nijak blíže nevyjádřil k pochybnostem správce daně uvedeným ve výzvě; pouze uvedl, že probíhá šetření Policíí ČR a doklady byly zabaveny. Žalobce tedy podle žalovaného přes výzvu správce daně neprokázal, že předmětná plnění byla uskutečněna tak, jako je uvedeno v předložených daňových dokladech. Dle žalovaného žalobce tedy podle žalovaného neunesl důkazní břemeno prokázání nároku na odpočet daně podle § 72 ZDPH.
9. Správce daně podle žalovaného učinil v odůvodnění Platebního výměru 9/2011 shodný závěr s tím, že nad rámec uvedeného hodnocení uvedl ve svém rozhodnutí objektivní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

okolnosti, které by v případě, kdy by žalobce prokázal, že plnění byla uskutečněna tak, jak deklaroval, nasvědčovaly jeho vědomé účasti na podvodu na DPH. Pro posuzovaný případ však bylo podle žalovaného stěžejní, že žalobce neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že předmětná plnění byla uskutečněna tak, jak bylo deklarováno na jím předložených daňových dokladech, konkrétně že neprokázal přijetí plnění, nikoli z důvodů vědomé účasti žalobce na daňovém podvodu.

10. Ke zdaňovacímu období listopadu 2012 žalovaný uvedl, že žalobce v předmětném daňovém řízení předložil předmětné daňové doklady a předložil rovněž další podklady (dodací listy, objednávky). Současně však podle žalovaného žalobce v „*odpovědi na výzvu ve vytykáacím řízení*“ (čj. 697948/13) uvedl, že doklady FTP 001, 002, 003, 004, 005 a 007 uplatnil již podruhé s odůvodněním, že v předchozích zdaňovacích obdobích nebyly správcem daně uznány žalobcem vykázané nadměrné odpočty, a to z důvodů neuskutečněných zdanitelných plnění.
11. K opakovanému uplatnění nároku na odpočet daně žalovaný uvedl, že žalobci nemohl být uznán nárok na odpočet daně (ani při opakovaném uplatnění nároku) z předmětného zdanitelného plnění z důvodů porušení ustanovení § 72 a § 73 ZDPH. K pojmu „uplatnit nárok na odpočet daně“ žalovaný zdůraznil, že zatímco § 72 ZDPH se věnuje tomu, kdy plátcí vznikne nárok na odpočet daně, ustanovení § 73 ZDPH pak stanoví podmínky, za kterých plátcé nárok na odpočet daně může uplatnit. Jedná se tedy o podmínky týkající se samotných technických okolností, kterými se právo plátce přeneso z jeho subjektivní sféry do daňového přiznání, je správci daně oznámeno a stane se tak oficiálním tvrzením plátce uvedeným v daňovém přiznání.
12. Žalovaný zdůraznil, že pro daňové právo, tedy i pro oblast úpravy DPH, je specifická autoaplikace práva, kdy si plátcé na základě znalostí příslušných právních norem určí základ daně a daň. Současně je plátcí daně přiznána určitá volnost při rozhodování se, ve kterém zdaňovacím období nárok na odpočet daně uplatní, tj. uvede do daňového přiznání. Žalovaný doplnil, že nejdříve je plátcé oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně v tom zdaňovacím období, ve kterém jsou splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 73 odst. 1 ZDPH. Nárok na odpočet daně lze uplatnit podle ustanovení § 73 odst. 3 ZDPH ve lhůtě 3 let od zdaňovacího období, ve kterém mohl být uplatněn nejdříve.
13. Žalovaný uvedl, že základní podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně je podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH povinnost mít daňový doklad. Tato podmínka setrvává v ZDPH, i když v různých ustanoveních, od roku 2004. Další podmínkou, která sice v současné době v účinném ZDPH vyslovena není, byla však pojmenována v dřívějších úpravách, je podmínka zaúčtování daňového dokladu. Tato podmínka sice byla k 1. 1. 2009 vypuštěna ze ZDPH, zůstává však podmínka uvést nárok na odpočet daně v evidenci pro daňové účely podle ustanovení § 100 ZDPH. Podle žalovaného je přitom nutno vzít v potaz i historický aspekt ZDPH.
14. Ačkoli tedy podle žalovaného v žádném ustanovení ZDPH není stanovena striktní podmínka, že nárok na odpočet nesmí být uplatněn opakovaně, vyplývá toto i z jazykového výkladu současných podmínek, s ohledem na historický vývoj těchto podmínek. Jestliže zákonodárce vyslovil závěr, že odpočet daně je uplatněn tehdy, když je uveden v daňovém přiznání, logicky z takto formulovaného požadavku plyne, že plátcé má možnost uplatnit nárok na odpočet daně. Tím, že tuto možnost využije a nárok na odpočet

v přiznání k DPH uplatní, je podle žalovaného jeho základní právo realizováno a spotřebováno. Žalovaný doplnil, že jestliže zákonodárce předpokládá právní gramotnost plátce (autoaplikace daňových zákonů), byla současně plátcí vyslovena i důvěra v to, že veškeré skutečnosti v daňových přiznáních bude uvádět pravdivě a v souladu se všemi zákonnými podmínkami. Opakované uvedení nároku na odpočet daně, když první nárok byl oprávněně správcem daně odmítnut, je podle žalovaného s podmínkami stanovenými v ZDPH neslučitelné.

15. Podle žalovaného by pak opětovně uplatněný nárok na odpočet daně bylo možno posoudit jako nezákonný i z procesních důvodů. S poukazem na základní zásady správy daní upravené daňovým řádem (především pak s odkazem na zásadu materiální pravdy a volného hodnocení důkazů) a s poukazem na zásadu překážky věci rozhodnuté aprobované i v § 101 odst. 4 daňového řádu žalovaný poznamenal, že daňový řád dává daňovému subjektu možnost projevit případný nesouhlas s rozhodnutím správce daně, a to formou použití opravných a dozorčích prostředků ve smyslu § 108 daňového řádu. Žalobce měl tedy možnost, pokud nesouhlasil se závěrem správce daně po ukončení postupu k odstranění pochybností, resp. po následném vydání konečných rozhodnutí za zdaňovací období měsíců dubna, května a června roku 2011, uplatnit svá práva prostřednictvím těchto opravných prostředků, ovšem za dodržení veškerých podmínek stanovených daňovým řádem.
16. Žalovaný s odkazem na uvedené zdůraznil, že správce daně posuzoval oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění uvedených na daňových dokladech označených v bodě 6 napadeného rozhodnutí z hlediska ustanovení § 72 a § 73 ZDPH, tedy meritorně. Správce daně tak dal žalobci možnost doplnit již jednou pravomocně ukončené řízení a provedl dokazování. Žalovaný byl přesvědčen, že v daném případě bylo možno vyloučit nárok na odpočet daně i bez dokazování s odůvodněním, že se jedná o překážku věci rozhodnuté. Žalovaný přitom doplnil, že s odkazem na § 115 odst. 2 daňového řádu nebyl žalobce seznámen se změnou právního názoru, jelikož tento neovlivnil rozhodnutí v neprospěch žalobce.
17. K námitce, že správce daně zjistil skutkový stav nesprávně a v rozporu s daňovým řádem, žalovaný uvedl, že se neztotožnil s tvrzením žalobce uvedeným v odvolání, že z dokumentace vyplývá, že je v pořádku, přičemž zboží bylo žalobci dodáno a bylo za něj zapláceno a následně jím prodáno. Žalovaný s odkazem na body 29 – 30 a body 32 – 42 napadeného rozhodnutí shrnul, že žalobcem nebylo pro zdaňovací období měsíce září roku 2011 prokázáno přijetí plnění a pro zdaňovací období měsíce listopadu roku 2012 se jednalo o duplicitní uplatnění nároku na odpočet a vyloučit nárok na odpočet daně tak bylo možno podle žalovaného i bez dokazování.
18. Žalovaný neshledal důvodnými ani další odvolací námitky s tím, že pozornost žalobce je *de facto* věnována pouze argumentaci týkající se účasti na daňovém podvodu, ke kterému se správce daně vyslovil pouze nad rámec zjištěných skutečností. Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl primárně prokázat svá tvrzení, že přijal zdanitelná plnění deklarovaná na daňových dokladech, tedy že předmětná plnění byla uskutečněna tak, jako je uvedeno v předložených daňových dokladech, což se však podle žalovaného nestalo. Argumentace správce daně týkající se účasti žalobce na daňovém podvodu a následná reakce žalobce je podle přesvědčení žalovaného za dané situace zcela irelevantní.

19. Nad rámec uvedeného žalovaný doplnil, že byt byla v průběhu odvolacího řízení doplněna písemnost (odpověď na dožádání), nebyl žalobce s touto seznámen ve smyslu ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, jelikož tento důkazní prostředek byl z pohledu žalovaného pro posouzení věci irrelevantní, žalovaný jej nikterak nehodnotil ani nebral v potaz při rozhodování o podaných odvoláních.

III. Žaloba

20. Žalobce v podané žalobě uvedl, že předmětem sporu jsou nesprávná a ve svém důsledku nepřezkoumatelná rozhodnutí shora označená, která nerespektují zásadu objektivního hodnocení důkazů. K závěrům finančních orgánů ke zdaňovacímu období září 2011 popsal, že předmětem jeho ekonomické činnosti byl nákup materiálu zlata o ryzosti 330/1000. Tento materiál byl prodáván společnosti Zlaté huty spol. s r.o. Dodáván na Slovensko byl osobně jednatelem žalobce, panem J. P. Slovenský odběratel si materiál převzal a následně materiál zpracoval, jelikož je vybaven technologií, která umožňuje rafinaci materiálu na vyšší ryzost. Současně žalobce od téže slovenské společnosti pořídil materiál zlata o ryzosti 999/1000. Vzájemné závazky a pohledávky mezi žalobcem a společností Zlatá Huta spol. s r.o., které vznikly při dané obchodní transakci, byly započteny. Případné doplatky faktur, které nebylo možné započíst, byly podle žalobce hrazeny vždy přes bankovní účty.
21. Žalobce dále popsal, že materiál vyšší ryzosti byl následně prodán společnosti SOLUNA 2000 s.r.o., která má sídlo a provozovnu na stejné adrese jako žalobce, a to ve shodný den, kdy proběhla transakce se společností Zlatá huta spol. s r.o.
22. Žalobce uvedl, že k uvedeným obchodním transakcím dokládá seznam obchodních transakcí, které zachycují pohyb předmětného materiálu, a příkladmo dokládá naskenované doklady týkající se jedné dodávky předmětného materiálu ve dnech od 21. 9. 2011 do 26. 9. 2011.
23. Žalobce dále tvrdil, že nákup materiálu byl uskutečňován od společnosti PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o. jednatelem této společnosti panem P. M., který byl v průběhu daňového řízení dne 15. 8. 2011 vyslýchán jako svědek, přičemž tuto skutečnost potvrdil. Následně byl podle žalobce v rámci dožádání správcem daně jednatel P. M. dotazován svým místně příslušným správcem daně na obchodní transakce, které se uskutečnily v dubnu roku 2011, přičemž výpověď pana P. M. podle žalobce opět potvrdila, že materiál byl dodáván žalobci společností PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o. Žalobce doplnil, že v rámci těchto odpovědí bylo panem jednatelem potvrzeno, že daný materiál dodával žalobci. Při dodání byl přítomen žalobce a taktéž někdy paní mistrová, čímž je míněna paní V. P. zaměstnankyně společnosti SOLUNA 2000 s.r.o.
24. K obsahu bodu 2 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vyšel ze zjištění, že na základě dožádání k místně příslušnému SD společnosti PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o. společnost PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o. neprokázala, že uskutečnila zdanitelné plnění, tedy neprokázala dodání zboží tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, které vystavila, žalobce namítl, že nelze, aby žalovaný uvedenou skutečnost přičítal k tíži žalobce. Žalobce podotknul, že nemá pravomoc k tomu, aby jakýmkoliv způsobem prokazoval či se účastnil daňových řízení jiných daňových subjektů, i když se jedná o jeho dodavatele.
25. Žalobce dále citoval obsah bodu 31 napadeného rozhodnutí, aniž by v této souvislosti vznesl konkrétní žalobní námitku.

26. Žalobce na základě výše uvedených a doložených skutečností vyslovil přesvědčení, že prokázal, že nakoupil daný materiál od společnosti *PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o.* Žalobce měl za to, že daňová povinnost mu byla stanovena v rozporu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2007, čj. 9 Afs 81/2007 - 60. Současně bez dalšího odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 402/99.
27. K závěrům finančních orgánů ke zdaňovacímu období listopad 2012 žalobce uvedl, že v předmětném zdaňovacím období opakovaně uplatnil odpočet DPH za nákupy materiálu zlata o ryzosti 330/1000. Původní odpočet DPH byl uplatněn v řádném daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce duben, květen, červen roku 2011. Tyto odpočty DPH nebyly podle žalobce správcem daně uznány. Žalobce doplnil, že správce daně v průběhu měsíce května roku 2012 vystavil a doručil platební výměry, proti kterým žalobce nepodal odvolání.
28. Žalobce uvedl, že při opakovaném uplatnění nároku na odpočet z předmětných dokladů vycházel z § 72 odst. 1 a 5 a § 73 odst. 1 a 2 ZDPH. Doplnil, že vedl evidenci s veškerými údaji vztahující se k jeho daňové povinnosti, zejména údaje potřebné pro správné stanovení daňové povinnosti za období měsíce listopadu roku 2012 v souladu s ustanovením § 100 odst. 1 ZDPH.
29. Žalobce namítl, že v ZDPH není zakázáno či omezeno opakované uplatnění odpočtu DPH na vstupu. Žalobce v tomto směru doplnil, že to, že DPH, které bylo uplatněno opakovaně, nebylo duplicitně vykázáno, tím je míněno nezákonné vylákání DPH na státu. Žalobce vykázal velký nadměrný odpočet DPH v řádném daňovém přiznání za měsíc listopad roku 2012. V tomto řádném daňovém přiznání byla vykázána pouze přijatá zdanitelná plnění. Uskutečněná zdanitelná plnění nebyla žádná. Bylo jednoznačné, že takto podané řádné daňové přiznání bude správcem daně přezkoumáváno. S touto skutečností byl žalobce srozuměn, a proto výše uvedený postup uplatnil.
30. Žalobce je přesvědčen, že má z důvodů popsaných v části 4.2 žaloby zákonný nárok na odpočet DPH na vstupu z těchto přijatých zdanitelných plnění v rámci principu zachování daňové neutrality DPH.
31. V části 4.2 a 4.3 podané žaloby žalobce setrval na zcela shodných tvrzeních, navrhoval shodné důkazy a vznesl tytéž námitky, jako ve vztahu ke zdaňovacímu období září 2011 a měl za to, že prokázal, že nakoupil daný materiál od společnosti *PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o.*

IV. Vyjádření žalovaného

32. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 2. 2016 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
33. Ve vztahu ke zdaňovacímu období září 2011 s poukazem na § 89 daňového řádu doplnil, že v předmětném případě správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, v rámci kterého došlo i k dožádání místně příslušného správce daně společnosti *PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o.*, s dotazy, které se vztahovaly k předmětným daňovým dokladům vystaveným uvedenou společností pro žalobce jako odběratele (FV2011023, FV2011024 a FV2011025). Žalovaný doplnil, že do protokolu o místním šetření, který byl sepsán správcem daně dne 27. 3. 2012, čj. 104384/12/003933109291, žalobce popsal spolupráci se společností *PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o.* Žalobce měl podle žalovaného po celou dobu trvání postupu k odstranění pochybností možnost odstranit

pochybnosti správce daně. Žalobce v reakci na výzvu k prokázání skutečností, kterou byl vyzván, aby prokázal přijetí plnění dle uvedených daňových dokladů v rozsahu a předmětu na nich uvedených a aby prokázal, pro jaká konkrétní zdanitelná plnění použil přijatá zdanitelná plnění uvedená v předmětných daňových dokladech, správci daně sdělil, že probíhá šetření Policie ČR a není možné provádět kontrolu do doby navrácení dokladu. Žalovaný doplnil, že předmětem jednání, zachyceném v protokolu o výsledku svědka dne 15. 8. 2011, čj. 240306/11/003933109291, na které poukazuje žalobce, sice bylo ověření obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o., správce daně se však konkrétně dotazoval na faktury č. FV2011003, FV2011004, FV2011005, FV2011006, FV2011007, které se k šetřenému případu nevztahují.

34. Žalovaný doplnil, že pokud sám žalobce rezignoval na prokázání skutečností uvedených ve výzvě správce daně, když v reakci na výzvu správci daně sdělil, že probíhá šetření Policie ČR a není možné provádět kontrolu do doby navrácení dokladů, nemůže se následně v řízení před správním soudem dovolávat oprávněnosti svých tvrzení, když v daňovém řízení právě k těmto tvrzením důkazní břemeno vědomě neunesl.
35. K žalobní námitce stran přičítání k tíži odpovědi na dožádání místně příslušného správce daně společnosti PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o. žalovaný uvedl, že v odpovědi na toto dožádání je uvedeno, že v rámci postupu k odstranění pochybností u přiznání k DPH za zdaňovací období září roku 2011 společnosti PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o., tento daňový subjekt vykázal předmětné faktury na řádku 1 daňového přiznání, přičemž však neprokázal, že žalobci dodal zboží v předmětu a rozsahu uvedeném na těchto fakturách s tím, že v průběhu šetření nebyl předmět plnění, zlatý materiál ryzosti 330/1000, v řetězci obchodníku se zlatem prokázán. Žalovaný doplnil, že nekladl k tíži žalobci údaje týkající se jiných daňových subjektů. Doplnil, že smyslem dožádání bylo ověřit obchodní spolupráci mezi žalobcem a jeho dodavatelem. Správce daně se tak snažil prověřit jen to, co tvrdil sám žalobce v průběhu daňového řízení.
36. K argumentaci závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2007, čj. 9 Afs 81/2007 - 60, žalovaný podotknul, že žalobce k výše uvedenému žalobnímu bodu neuvedl, v jakých konkrétních případech mělo dojít ze strany správce daně či žalovaného k porušení ustanovení týkajících se dokazování. Žalovaný si sám nebyl takového porušení vědom. K přenosu důkazního břemene v předmětném případě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Obdobně se pak žalovaný vyjádřil k citaci žalobce z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS. 402/99.
37. Žalovaný konečně uvedl důvody, pro které měl za to, že písemnosti předložené žalobcem soudu na předmětnou věc nedopadají.
38. Ve vztahu ke zdaňovacímu období listopad 2012 odkázal žalovaný k námitce stran opakovaného uplatnění nároku na odpočet DPH na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že ve zbytku žalobce toliko opakuje své předchozí žalobní námitky.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým

postupem souhlasili (souhlas žalobce byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován).

40. Předmětem nyní posuzovaného sporu je postup správce daně a žalovaného při vyměřování daně z přidané hodnoty žalobci za zdaňovací období měsíce září 2011 a listopadu 2012. Žalobce svou obchodní činnost charakterizoval v žalobě tak, že od společnosti PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o. nakupoval zlato o ryzosti 330/1000, které prodával slovenské společnosti Zlatá huta spol. s r.o. Tato společnost měla dodané zlato zpracovat na vyšší ryzost a současně měl žalobce od této společnosti nakoupit zlato o ryzosti 999/1000. Zlato o ryzosti 999/1000 žalobce následně prodával společnosti SOLUNA 2000 s.r.o., která má sídlo a provozovnu na stejné adrese jako žalobce, a to ve shodný den, kdy proběhla transakce se společností Zlatá huta spol. s r.o.
41. Žalobce na základě takto prováděných obchodů uplatnil nárok na nadměrný odpočet daně. Tento nárok mu však byl finančními orgány odepřen se závěrem, že předmět plnění – dodávka zlata o ryzosti 330/1000, nebyl v řetězci obchodníků se zlatem prokázán. Správce daně pak byl rovněž toho názoru, že žalobce věděl či mohl vědět, že se účastní podvodného jednání.
42. Před vypořádáním uplatněných žalobních námitek považuje soud za vhodné upozornit na to, že správní soudy se právními otázkami, které se týkaly zdaňování obchodů se zlatem, v minulosti opakovaně zabývaly, a to dokonce v souvislosti s případy souvisejícími s fungováním obchodních řetězců, kterých se žalobce účastnil (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2018, čj. 9 Af 76/2015 - 50).
43. Soud proto na tomto místě pro větší stručnost v podrobnostech odkazuje např. na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, čj. 6 Afs 271/2015 - 50, a ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Afs 115/2016 - 57, v nichž Nejvyšší správní soud shrnul základní principy a relevantní judikaturu použitelnou i pro nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud sice v citovaných rozsudcích postupoval podle znění ZDPH účinného do 31. 3. 2011, přičemž následnou novelizací provedenou zákonem č. 47/2011 Sb. došlo k terminologickým změnám (ZDPH ve znění účinném do 31. 3. 2011 hovořil v § 92a o tzv. zvláštním režimu pro dodávání zlata, zatímco ve znění účinném od 1. 4. 2011 se při dodání zlata použije režim přenesení daňové povinnosti), avšak základní principy postupu při zdaňování dodávání zlata se věcně nezměnily.
44. Podle § 92b odst. 1 a 2 ZDPH v rozhodném znění platí, že při dodání zlata o ryzosti 333/1000 nebo vyšší, s výjimkou investičního zlata, v podobě neopracované, zejména slitku, cihly, prutu, valounu, zrna, granule, granálie, lístku, drátu, prášku, zlomků, smetků nebo odpadu, a investičního zlata při dodání podle § 92 odst. 5 se uplatní režim tzv. přenesení daňové povinnosti. V režimu přenesení daňové povinnosti je plátce, pro kterého bylo zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku uskutečněno, povinen přiznat a zaplatit daň ke dni uskutečnění zdanitelného plnění (§ 92a odst. 1 ZDPH). Povinnost přiznat a zaplatit daň má tedy plátce, kterému je poskytnuto plnění podle § 92a ZDPH [§ 108 odst. 1 písm. i) citovaného zákona]. Režim přenesení daňové povinnosti (resp. dříve tzv. „zvláštní režim pro dodávání zlata“) se tedy projevuje tak, že daň je povinen přiznat plátce, jemuž bylo zlato o ryzosti 333/1000 nebo vyšší dodáno. Jde-li o zlato o ryzosti nižší než 333/1000, platí obecný režim, dle něhož daň z přidané hodnoty přiznává a platí plátce, který uskutečňuje zdanitelné plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby [§ 108 odst. 1 písm. a) ZDPH].

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

45. Je třeba zdůraznit, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie týkající se vzniku a uplatňování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je nutné nejprve ověřit, zda vůbec tento nárok vznikl.
46. Ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve shora připomenutých rozsudcích ze dne 9. 3. 2016, čj. 6 Afs 271/2015 - 50, a ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Afs 115/2016 - 57, se podává, že aby bylo možné učinit závěr o existenci nároku na odpočet daně na základě dodání zboží či služeb, je nezbytné ověřit, zda dodání tohoto zboží či služeb bylo opravdu uskutečněno, a pokud tomu tak bylo, zda dané zboží či služby byly žalobcem užity pro účely jeho zdanitelných plnění (viz rozsudek Soudního dvora ve věci C-285/11, *Bonik EOOD*). Soudní dvůr nechává na soudech členských států, aby provedly v souladu s pravidly dokazování vnitrostátního práva celkové posouzení všech skutečností a skutkových okolností a aby na základě tohoto posouzení zhodnotily, zda bylo opravdu uskutečněno dodání zboží nebo služby, kterým je nárok na odpočet odůvodňován (srov. rozsudky Soudního dvora ve věci C-285/11, *Bonik EOOD*, a ze dne 6. 9. 2012 ve věci C-273/11, *Mecsek-Gabona*).
47. V případě, že z uvedeného posouzení vyplýne, že dodání zboží či služby bylo reálně uskutečněno tak, jak to vyplývá z daňového dokladu, a že toto zboží či služba byly na výstupu užity subjektem nárokujícím odpočet, nelze v zásadě přiznání nároku na odpočet ve světle označené rozhodovací praxe Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu odmítnout.
48. Platí nicméně, že i za těchto okolností však lze přiznání nároku na odpočet osobě povinné k dani odmítnout, a to za podmínek vyplývajících z rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 7. 2006, ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL* a navazující rozhodovací praxe Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu, podle níž musí být z hlediska objektivních okolností prokázáno, že osoba povinná k dani, které bylo dodáno zboží nebo poskytnuty služby zakládající nárok na odpočet, věděla nebo musela vědět, že toto plnění bylo součástí daňového podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem na vstupu (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében a Péter Dávid*).
49. Na základě takto vymezeného právního a navazujícího judikatorního rámce, od něhož soud neshledal důvodu se v posuzované věci jakkoli odchylovat, se městský soud především zaměřil na správnost závěru finančních orgánů, že žalobce neprokázal přijetí zlata o ryzosti 330/1000, resp. že předmět plnění – dodávka zlata o ryzosti 330/1000, nebyl v řetězci obchodníků se zlatem prokázán. Pokud by tento závěr o tom, že přijetí zmíněných plnění nebylo prokázáno, obstál, bylo by již nadbytečné zabývat se tím, zda žalobce věděl nebo mohl vědět, že je součástí daňového podvodu ve smyslu shora označené rozhodovací praxe Soudního dvora a bohaté navazující praxe správních soudů. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Afs 115/2016 - 57, naposledy připomenuté judikatorní závěry se zabývají podmínkami odmítnutí vzniklého nároku na odpočet daně – jejich užití tedy není třeba v těch případech, kdy zkoumaný nárok na odpočet vůbec nevznikl, tedy v případech, kdy nebylo prokázáno skutečné dodání zboží či služby, které mělo takový nárok zakládat.
50. Městský soud připomíná, že ověření, zda vůbec vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, je, jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, prvotně záležitostí dokladovou. Současně je však třeba respektovat soulad s

faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, je-li správcem daně zpochybněno uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je v dokladech prezentováno. Předložení daňového dokladu je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, publ. jako N 73/22 SbNU 131, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>).

51. Správní soudy přitom ve své konstantní rozhodovací praxi zdůrazňují, že v daňovém řízení platí zásada, že daňový subjekt tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k jeho daňové povinnosti. Daňový subjekt svá tvrzení zpravidla prokazuje předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů, avšak daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval. Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt. Je pak na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.
52. Soud v dané věci předesílá, že žalobce vznesl v podané žalobě omezené množství námitek, a to nadto toliko ve značně obecné rovině. Namítal-li přitom, že napadené rozhodnutí a platební výměry jsou nesprávné a ve svém důsledku nepřezkoumatelné, a nerespektují podle žalobce zásadu objektivního hodnocení důkazů, resp. že prokázal přijetí předmětných zdanitelných plnění, nemohl mu zdejší soud v žádném ohledu přisvědčit.
53. Správce daně v platebních výměrech uvedl, že dodavatel žalobce, společnost PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o., nakupoval zlato o ryzosti 330/1000 od společnosti Aurum.Argentum s.r.o., které původ zlata o ryzosti 330/1000 nebyl známý a pro ověření jeho ryzosti a množství neměla k dispozici žádný certifikát. Správce daně dále popsal obchody v řetězci společností obchodujících se zlatem, z nichž vyplynulo, že společnost SHELDON Company s.r.o. vykazala za 2. čtvrtletí 2011 vysokou vlastní daňovou povinnost, kterou však neuhradila, a dále neprokázala, jakým způsobem přepracovala ryzí zlato na zlato o ryzosti 330/1000, neprokázala existenci provozovny na přepracování zlata ani vynaložení nákladů spojených s přepracováním zlata (nákup materiálů, strojní vybavení, spotřeba energií). Správce daně přitom opřel své pochybnosti i o další skutečnosti: celá transakce se uskutečňuje zpravidla během jednoho dne; v průběhu každé jednotlivé transakce mělo dojít ke dvojí změně ryzosti zlata, takže na konci transakce je zlato, které bylo na jejím počátku; zlato o ryzosti 330/1000 nemá využití; jednotlivé transakce byly uskutečňovány ve značném objemu a hodnotách, přesto nebyla kvalita ani hmotnost zlata ověřována a obchody byly založeny na důvěře; veškeré obchody se uskutečňovaly se zlatem o ryzosti přesně 330/1000, což je těsně pod ryzostí stanovenou v §

92b ZDPH; fakturováno bylo vždy množství zlata o ryzosti 330/1000, které se rovnalo množství ryzího zlata v násobcích 500 nebo 1000 gramů; obchodované zlato nebylo pojištěno; do řetězce se zapojily nové společnosti založené vesměs na začátku roku 2011; v řetězci figurují osoby známé z předchozích šetření. Zdejší soud pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené na str. 5 – 7 Platebních výměrů.

54. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil důvody, pro které žalobce neunesl své důkazní břemeno stran prokázání nároku na odpočet DPH z titulu předmětných přijatých zdanitelných plnění – dodávek zlata o ryzosti 330/1000.
55. Městský soud shledal, že rozhodnutí vydaná v této věci finančními orgány obsahují ucelený a podrobný výčet skutkových zjištění svědčících o tom, že žalobci nárok na odpočet daně nevznikl, resp. že v řetězci společností účastnících se obchodů se zlatem vůbec nedocházelo ke skutečnému dodání zlata o ryzosti 330/1000. Všechny finančními orgány uvedené skutkové okolnosti jsou přitom řádně doloženy podklady založenými ve správním spise. Správce daně rovněž přesvědčivě popsal mechanismus podvodu na dani z přidané hodnoty v řetězci společností účastnících se obchodů se zlatem. Soud proto nemohl žalobci přisvědčit, že by rozhodnutí daňových orgánů byla nepřezkoumatelná (žalobce ostatně tuto námitku vznesl pouze v nejobecnější rovině).
56. Pokud jde v obdobně obecné rovině vznesené žalobní námitky poukazující na údajné neobjektivní hodnocení důkazů ze strany daňových orgánů, resp. na to, že žalobce prokázal přijetí předmětných zdanitelných plnění, soud připomíná, že daňové orgány nejsou povinny prokázat, že údaje uvedené v listinách a dalších důkazních prostředcích uplatněných daňovým subjektem jsou zaznamenány v rozporu se skutečností; jsou však povinny prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Daňové orgány tedy musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti žalobci předložených listin (v podrobnostech srov. závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 - 86, či ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS).
57. Neunesením důkazního břemene ze strany daňových orgánů je tedy třeba rozumět např. situaci, v níž by daňové orgány po žalobci požadovaly doložení dalších důkazních prostředků poté, co žalobce předložil doklady, jejichž správnost by nebyla daňovými orgány zpochybněna. K takové situaci však v daném případě nedošlo. Skutkový půdorys posuzované věci je zcela odlišný od případů, v nichž byly vysloveny závěry v žalobcem obecně namítaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Daňové orgány ve svých rozhodnutích uvedly nenarušený a dle názoru soudu vyčerpávající soubor indicií, které podporují závěr o důvodných pochybnostech ohledně věrohodnosti, průkaznosti a správnosti žalobcem předložených faktur. Žalobce v daňovém řízení tyto indicie účinně nezpochybnil a v podané žalobě se omezil především na námitky zcela obecné. Soud z konkrétních argumentů finančních orgánů neměl sebemenšího důvodu pochybovat o tom, že správce daně unesl své důkazní břemeno k prokázání relevantních pochybností ohledně věrohodnosti, průkaznosti a správnosti žalobcem předložených dokladů, a důkazní břemeno tak v souladu s ustálenými závěry judikatorní praxe přešlo zpět na žalobce.
58. Soud v tomto směru se vším důrazem podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo

s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu přdestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.

59. Za situace, kdy se žalobce omezil na shora reprodukované striktně obecné námitky a v rámci těchto námitek neuvedl žádné konkrétní skutečnosti poukazující na nezákonnost postupu správce daně a žalovaného při vydání platebních výměrů a napadeného rozhodnutí, resp. svými konkrétními námitkami nebrojil proti konkrétním závěrům vysloveným finančními orgány v posuzované věci (v žalobě ani nenamítal, že byl možnosti unesení důkazního břemene zbaven v důsledku probíhajících úkonů trestního řízení), nezbylo zdejšímu soudu než v obdobně obecné rovině konstatovat, že z uvedených důvodů není napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro niž by je bylo třeba zrušit.
60. Shodné závěry lze pak vyslovit i ve vztahu k té pasáži žaloby, v níž žalobce citoval obsah bodu 31 Napadeného rozhodnutí, aniž by v této souvislosti vznesl konkrétní žalobní námitku. Pro úplnost nicméně soud nad rámec nezbytného odůvodnění doplňuje, že žalovaný v označené části odůvodnění Napadeného rozhodnutí postupoval plně v souladu s výše rekapitulovanými judikatorními východisky (srov. body 49 – 50 tohoto rozsudku).
61. Pokud pak žalobce poukazoval na to, že mu daňové orgány nepřipustně přičítaly k tíži obsah odpovědi na dožádání ve věci dodavatele PRAG GOLD INVEST Ltd., spol. s r.o., nemohl mu soud přisvědčit. Žalobce především zcela odhlédl od závěru vysloveného na str. 9 v bodě 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný popsal, že předmětná odpověď na dožádání nebyla pro účely předmětného daňového řízení relevantní, že žalovaný ji nikterak nehodnotil a nebral ji v potaz při rozhodování o odvoláních proti platebním výměrům. Žalobce proti tomuto závěru nebrojil ani nepoukazoval na to, že je uvedený závěr žalovaného v rozporu se skutečným stavem věci. Za této situace pak soud neshledal jeho obecně vznesenou námitku důvodnou, když ani soud nezjistil, že by žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze závěrů obsažených v předmětném podkladu vycházel. Pokud pak žalobce svou námitkou mířil na to, že mu finanční orgány nepřipustně přičítaly k tíži okolnosti týkající se jiné společnosti, zdejší soud zdůrazňuje, že meritorní rozhodnutí finančních orgánů jednoznačně stojí na závěru o tom, že to byl žalobce, kdo neprokázal přijetí předmětných zdanitelných plnění. Žalobce přitom nade vší pochybnost nebyl nijak zbaven možnosti v daňovém řízení aktivně prokazovat, že zlato o ryzosti 330/1000 skutečně přijal, resp. že toto zlato skutečně existovalo. Žalobce však v tomto směru žádný fyzický důkaz o existenci předmětu tvrzených dodávek nepředložil.
62. Se zřetelem k tomu, že žalobce vznesl tyto námitky zcela totožně i k závěrům finančních orgánů ke zdaňovacímu období listopad 2012, lze na shora popsané závěry zdejšího soudu stran vypořádání těchto námitek v tomto směru v plném rozsahu odkázat.
63. Jedinou odlišnou námitkou ve vztahu k závěrům finančních orgánů k naposledy uvedenému zdaňovacímu období pak žalobce poukazoval na to, že mu dle jeho přesvědčení nic nebránilo uplatnit v rámci zdaňovacího období listopadu 2012 nárok na odpočet DPH z těch daňových dokladů k přijatým zdanitelným plněním, z nichž již v minulosti tento nárok neúspěšně uplatnil v předchozích zdaňovacích obdobích. Ani tuto jeho námitku nemohl městský soud shledat důvodnou.
64. Soud v tomto směru s odkazem na výše provedenou rekapitulaci průběhu daňového řízení připomíná, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že nárok na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odpočet DPH za zdaňovací období listopad 2012 mohl správce daně vyloučit i bez dokazování, neboť správce daně již ve vztahu k těmto daňovým dokladům, z nichž žalobce v předmětném zdaňovacím období nárok na odpočet uplatnil, nárok žalobce na odpočet DPH v rámci postupů k odstranění pochybností vedených za předchozí zdaňovací období pravomocně neuznal.

65. Žalobce skutečně v posuzované věci podal dne 21. 12. 2012 daňové přiznání k DPH za zdaňovací období listopad roku 2012, přičemž vykázal nadměrný odpočet ve výši 5 162 912 Kč, a to na základě dokladů označených FTP 001, 002, 003, 004, 005 a 007, ve vztahu k nimž v přípisu doručeném správci daně dne 15. 2. 2013, zaevidovaném pod čj. 697948/13, v rámci postupu k odstranění pochybností uvedl, že nárok na odpočet z těchto dokladů již v minulosti nebyl správcem daně uznán na základě závěru o neuskutečnění předmětných transakcí.
66. Soud přisvědčuje žalovanému, že v daném případě se jednalo o další důvod, na základě kterého bylo možno učinit závěr o neuznání nároku na odpočet DPH z předmětných daňových dokladů za zdaňovací období listopad 2012.
67. Princip DPH je postaven na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím plátce daně. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. Zákon o DPH však za určitých podmínek dává možnost plátcí daně tuto daň odvedenou do státního rozpočtu jinými plátcí, získat zpět, a to formou odpočtu daně. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek. Proto i k námitce znovuplatnění nároku na odpočet žalobcem neustále platí, že plátce, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání na podkladě konkrétního daňového dokladu, správci daně prokázat. Samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu nepostačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty a vzniknou-li správci daně pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, jako v tomto případě, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 10/2010 - 71).
68. Žalobci proto nemohl být přiznán nárok na odpočet daně (ani při opakovaném uplatnění nároku) z předmětného zdanitelného plnění v případě, kdy žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z dokladů, z nichž již shodný nárok uplatňoval v předchozích zdaňovacích obdobích v rámci postupů k odstranění pochybností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben, květen a červen 2011. Za situace, kdy správce daně tyto postupy k odstranění pochybností ukončil tak, že nárok na odpočet daně z těchto daňových dokladů nebyl uznán z důvodu závěru o neuskutečnění tvrzených obchodních transakcí, a kdy žalobce proti platebním výměrům vydaným za daná zdaňovací období v návaznosti na výsledek postupů k odstranění pochybností nebrojil žádnými opravnými prostředky, nemohl soud žalobci přisvědčit v jeho závěru, že by možnost uplatnit tento nárok znovu přesto, že již o něm bylo pravomocně rozhodnuto, vyplývala z jím obecně odkazovaných ustanovení § 72 a 73 ZDPH. Žalobce ostatně v rámci daňového řízení vedeného v předmětné věci ani nepoukazoval na to, že by se snad skutková východiska relevantní pro posouzení rozhodné právní otázky stran prokázání existence nároku na odpočet DPH jakkoli změnila, a nevznsl v tomto směru ani žádné konkrétní žalobní námitky.

69. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud přitom se zřetelem k výše uvedenému neprováděl dokazování žalobcem navrženými důkazními prostředky, neboť jejich provedení by nemohlo na shora vyslovených závěrech stran zákonnosti napadeného rozhodnutí a platebních výměrů podle přesvědčení soudu ničeho změnit.
70. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu